

[Thorndahl]

for de forskellige særlovsområder. I overensstemmelse hermed er uagtsomhedsansvaret inden for flere områder begrænset til alene at omfatte den grove uagtsomhed. Det gælder f. eks. de centrale straffebestemmelser, kildeskatteloven og skattekontrolloven. Jeg tør naturligvis ikke udelukke, at der kan være anledning til at overveje en tilsvarende begrænsning af uagtsomhedsområdet inden for andre dele af særlovene. Det vil imidlertid efter min opfattelse være mere hensigtsmæssigt, at dette spørgsmål tages op i forbindelse med en revision af de enkelte særlove.«

Justitsministeren stillede sig under denne behandling meget positivt over for en afkriminalisering af det, vi kalder simpel uagtsomhed, og gav altså også til kende, at man i forbindelse med behandlingen af særlovene skulle forsøge at imødekomme dette hensyn. Jeg synes ikke, man kan sige, at der med det pågældende lovforslag har været en sådan imødekommenhed.

Første næstformand (Erlendsson):

Nu er jeg igen nødt til at gøre opmærksom på § 26 i forretningsordenen, hvor der i 2. punktum står, at det ikke er tilladt at tiltale nogen direkte under forhandlingerne.

Ellemann-Jensen (V):

Jeg skal forsøge endnu en gang så pædagogisk og venligt, som det er mig muligt, at forklare hr. Thorndahl, hvor det er, han tager fejl i sit regnestykke.

Se, udgangspunktet for det hele er, at man har et underskud på statsfinanserne, og det skal man prøve at gøre noget ved. Man kan så enten skaffe nogle flere indtægter, eller man kan skære nogle udgifter væk. I dette tilfælde griber man altså fat i den lille, nye flis, som hedder at lave en afgift på et nyt område, og det er indlysende, at når man gør det, kan det komme til at koste arbejdspladser i den branche, der er tale om, fordi der kan forventes en vis nedgang, i hvert fald i en periode, i afsætningen. Men det samme ville være sket, hvis man havde valgt andre punkter, hvorpå man prøvede at gennemføre en stramning af finanspolitikken: hvis man havde forøget nogle af de afgifter, man allerede har, eller hvis man havde prøvet at skære nogle af udgifterne væk. Det ville i så fald føre til øget arbejdsløshed i dele af den of-

fentlige sektor. Så uanset hvordan man bærer sig ad, når man skal til at rette op på en skæv finanspolitik – og det er det, der sker her med et beskedent bidrag – kommer man ud for, at der sker en vis stigning i ledigheden. Derfor er det urimeligt, som hr. Thorndahl og desværre også andre ordførere har gjort, at tage det for gode varer, når der kommer påstande frem om, at dette er en skidt forretning for staten netto, fordi man skal lægge arbejdsløshedsdagpengene til. Det holder ikke stik. Der er ikke noget at sige til, at de brancher, der bliver berørt, når en ny afgift og et nyt afgiftsområde skal indføres, med næb og kløer forsvarer sig; det er bare vores opgave herinde at have øje for helheden også i denne sag.

Keld Andersen (KF):

Der nævnes så mange regnestykker her i anden omgang i denne debat. Jeg synes, der er et regnestykke, der ikke har været nævnt, og som jeg gerne vil nævne. Det er det regnestykke, jeg har siddet og lavet, mens jeg har lyttet til debatten, nemlig hvem der er tilhængere, og hvem der er modstandere af dette forslag. Det er nok så interessant et regnestykke, for jeg kan nemlig ikke få det til, at der er et flertal for dette lovforslag, og det er nu ikke så galt endda. Jeg er overbevist om, at der er folketingsmedlemmer både i socialdemokratiets og i venstres gruppe, der nok ville ånde lettet op, hvis dette forslag ikke kom videre. Jeg skal i den forbindelse bl. a. henvise til, hvad hr. Johan Nielsen sagde heroppefra.

Ministeren besværede sig over, at der ikke var flertal for at gennemføre dette lovforslag, og henviste til, at der er et flertal, der har interesse i at beskutte lystbåde, men når det kommer til stykket, siger ministeren, er det ikke lige nøjagtig det forslag, man vil være med til. Men ministeren har jo haft alle muligheder i denne sag, for den 12. april 1978 blev der sluttet et forlig, som begge regeringspartier var med i, og dér havde ministeren jo et forslag, men det var altså ikke godt nok for ham, og på den baggrund synes jeg, at bebrejdelsen er forkert. Det var ganske vist et forslag af en helt anden størrelsesorden. Vi husker jo alle, at statsministeren den pågældende aften proklamerede, at det kun ville koste ca. 80 kr. bådejer, hvis man